

መጽሐፈ ዳንኤል - መቶ ሃምሳ ስምንት

ራእዩን መግለጥ፡ በዳንኤል ውስጥ የሐዘን ቀናትን መረዳት

Jeff Pippenger

2024-03-25

በፋርስ ንጉሥ ቂሮስ በሦስተኛው ዓመት ቤልጣሻጽር ተብሎ ስሙ ለተጠራው ለዳንኤል አንድ ነገር ተገለጠለት፤ ያም ነገር እውነት ነበረ፤ ነገር ግን የተወሰነው ዘመን ረጅም ነበር፤ እርሱም ነገሩን አስተዋለ፡ ራእዩንም አስተዋወቀ። በዚያን ወራት እኔ ዳንኤል ሙሉ ሦስት ሳምንት እያዘንሁ ነበር። የሚያስደስት እንጀራ አልበለሁም፤ ሥጋም ሆነ ወይን ወደ አፊ አልገባም፤ ሙሉ ሦስት ሳምንትም እስኪፈጸም ድረስ ፈጽሞ ራሴን በዘይት አልቀባሁም። በፊተኛውም ወር በሀያ አራተኛው ቀን እኔ ታላቁ ወንዝ አጠገብ ሳለሁ፡ እርሱም ሂዳቅል ነው። ዳንኤል 10፡1-4።

በራእይ መጽሐፍ ምዕራፍ አሥራ አንድ ውስጥ በተገለጹት ምሳሌያዊ ሦስት ቀን ተኩል፤ ሁለቱ ምስክሮች በመንገድ ላይ ሞተው ሳሉ፤ አንድ “ነገር” ለቤልጣሻጽር ተገለጠለት። እርሱ ከዚህ በፊት “ራእዩን” (mareh) ተረድቶ ነበር፤ ምክንያቱም በምዕራፍ ዘጠኝ ገብርኤል አስቀድሞ መጥቶ ስለ ራእዩ ማስተዋል ሰጥቶት ነበር።

አዎን፤ እኔ በጸሎት ስናገር ሳለሁ፤ በመጀመሪያ በራእይ ያየሁት ሰው ገብርኤል ፈጥኖ እየበረረ መጥቶ፤ በማታው የመሥዋዕት ጊዜ ነካኝ። እርሱም አስተማረኝ፤ ከእኔም ጋር ተናገረ፤ እንዲህም አለ፤ ዳንኤል ሆይ፤ አሁን ማስተዋልንና አስተውሎትን እሰጥህ ዘንድ ወጥቻለሁ። በልመናህ መጀመሪያ ትእዛዝ ወጣ፤ እኔም ላሳይህ መጥቻለሁ፤ አንተ እጅግ የተወደድህ ነህና፤ ስለዚህ ነገሩን አስተውል፤ ራእዩንም አስብ። ዳንኤል 9፡21-23።

ዳንኤል “በመጀመሪያ በራእይ ውስጥ ያየው” “ሰው ገብርኤል” የሚለው፤ በዳንኤል መጽሐፍ ምዕራፍ 8 ገብርኤል ለዳንኤል የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት የመንግሥታትን ራእይ ሲተረጎም የተመለከተውን የትንቢታዊ ታሪክ “ሐዘን” ራእይ ያመለክታል። ነገር ግን ዳንኤል በዚያን ጊዜ በምዕራፍ 9 እንዲያስብበት የተነገረው “ራእይ” የመታየት “ማሬህ” ራእይ ነበር። ከዚያም ገብርኤል ለዳንኤል የሁለት ሺህ ሦስት መቶ ዓመት ትንቢትን ታሪካዊ ትንተና ያቀርባል።

ምዕራፍ ዘጠኝ በዳርዮስ የመጀመሪያ ዓመት ተፈጻሚ። ቤልጣሻጽር በ«በቂሮስ ሦስተኛው ዓመት» «ራእዩን አስተውሎ ነበር» ብሎ ሲናገር፤ «ማሬህ» የተባለውን ራእይ ለሁለት ዓመታት አስተውሎ ነበር። ቤልጣሻጽር በ«በእነዚያ ቀኖች» በልቅስ ውስጥ ሳለ ሊያስተውለው የመጣው «ነገር» ነበር፤ ይህም የዕብራይስጥ ቃል «ዳባር» ነው፤ እርሱም ረጅም ነበር፤ ምክንያቱም የተቀጠረው ዘመን ሁለት ሺህ አምስት መቶ ሀያ ዓመታት ነበር።

ዳንኤል በዘጠነኛው ምዕራፍ የዘሌዋውያን ሃያ ስድስት ጸሎትን እያከናወነ ስለነበር፤ ከ«ነገሩ» አንዳንዱን አስቀድሞ ተረድቶ ነበር፤ ያም የ«ነገሩ» ጸሎት ነው። ቤልጣሻጽር በሀዘን ባሳለፋቸው ሃያ አንድ ቀናት ውስጥ በ«ሰባቱ ዘመናት» ላይ የጨመረ ብርሃን ወደ መረዳት መጣ፤ እናም በእነዚያ የሀዘን ቀናት ውስጥ በ«ሰባቱ ዘመናት» ላይ የተጨመረው ብርሃን በ1856 በ«ሰባቱ ዘመናት» ላይ የተጨመረውን ብርሃን ይመስል ነበር። ሚሊራውያንም ደግሞ አስቀድመው ስለ«ሰባቱ ዘመናት» ያውቁ ነበር፤ ምክንያቱም እርሱን አውጅተው ነበር፤ ነገር ግን ከፊላዴልፊያ እንቅስቃሴ ወደ ሎዶቅያ እንቅስቃሴ በተሸጋገሩበት በታሪካቸው በዚያ ትክክለኛ ነጥብ ላይ የሚፈትናቸው የተጨመረ ብርሃን ነበር።

የቤልጣሻጽር የልቅስ ቀናት፤ የፊላዴልፊያ እንቅስቃሴ በ1856 ወደ ሎዶቅያ እንቅስቃሴ ከተሸጋገረበት ጊዜ፤ ከዚያም በ1863 ወደ ሎዶቅያ አድቪንቲስት ቤተ ክርስቲያን ከተለወጠበት ጊዜ ያለውን ትንቢታዊ ታሪክ

ይመሰሰላሉ። በ“ሰባቱ ጊዜያት” ላይ የጨመረውን ብርሃን የቤልጣሻጽርና የሚለራውያን ታሪክ ሁለቱም፣ የሦስተኛው መልእክት ሎዶቅያ እንቅስቃሴ ወደ አንድ መቶ አርባ አራት ሺህ የፊላዴልፊያ እንቅስቃሴ ከሚሸጋገርበት ሽግግር ጋር ይጣጣማል፤ ይህም በልቅሶ ቀናት፣ ማለትም በመዘግየት ዘመን ውስጥ፣ በ“ሰባቱ ጊዜያት” ላይ የጨመረ ብርሃን ሊገለጥ በነበረበት ጊዜ ነው።

በልጣሳር ሁለቱንም፣ መልእክተኛንና እንቅስቃሴን፣ ይወክላል። በሐዘኑ ዘመን መልእክተኛው “ነገሩን”፣ እርሱም እውነት የሆነውን፣ ሊያስተውል ይገባዋል፤ ከዚያም ሚካኤል በ2023 ሁለቱን ምስክሮች ሲያስነሣ፣ “ነገሩን” ለአንድ እንቅስቃሴ ሊያቀርብ ይገባዋል።

ዳንኤል በመጀመሪያው ቁጥር እንደ ተረዳው የሚገለጠው “ማሬህ” የተባለው የዕብራይስጥ ቃል (የክርስቶስ መገለጫ ራእይ) በዳንኤል የመጨረሻ ራእይ ውስጥ አራት ጊዜ ቀርቧል። ሁለት ጊዜ “ራእይ” ተብሎ ተተርጉሟል፤ ሁለት ጊዜም “መልክ” ተብሎ ተተርጉሟል። ዳንኤል ቃሉን በመጀመሪያ ጊዜ በቁጥር አንድ ሲጠቀም፣ “ራእይን” እንደ ተረዳ እያመለከተ ነው፤ ነገር ግን ሌሎቹ ሦስት ማጣቀሻዎች ዳንኤል ራእይን እያየ እንደ ነበረ ይገልጣሉ። በቁጥር ስድስት፣ የክርስቶስ ፊት “እንደ መብረቅ ‘መልክ’” ነበረ።

በመጀመሪያውም ወር በሃያ አራተኛው ቀን፣ ሂደቱ ተብሎ በሚጠራው ታላቅ ወንዝ ዳር ሳለሁ፣ ዓይኖቼን አንሥቼ ተመለከትሁ፤ እነሆም፣ በተልባ የተለበሰ አንድ ሰው፣ ወገጡም በኡፋዝ ጥሩ ወርቅ ታጥቆ ነበር። ሰውነቱም እንደ በርል ድንጋይ ይመስል ነበር፣ ፊቱም እንደ መብረቅ መልክ፣ ዓይኖቹም እንደ እሳት መብራቶች፣ ክንዶቹና እግሮቹም እንደ ተቀለለ ናስ ቀለም ይመስሉ ነበር፣ የቃላቱም ድምፅ እንደ ብዙ ሕዝብ ድምፅ ነበር። ራእይንም እኔ ዳንኤል ብቻዬን አየሁት፤ ከእኔ ጋር የነበሩት ሰዎች ግን ራእይን አላዩትም፤ ነገር ግን ታላቅ መንቀጥቀጥ በእነርሱ ላይ ወደቀ፣ ራሳቸውንም ለመሸሸግ ሸሹ። ስለዚህ እኔ ብቻዬን ቀርቼ ይህን ታላቅ ራእይ አየሁ፤ ንይልም አልቀረብኝም፤ ውበቱ በውስጤ ወደ መበላሸት ተለወጠብኝና ንይልም አልተረፈልኝም። ዳንኤል 10፡4-8።

“ራእይ” ተብሎ የሚተረጎም ሌላ የዕብራይስጥ ቃል አለ፤ የዕብራይስጡን “mareh” ቃል አንዳንድ ባህርያት ካቀረብን በኋላ ወደ እርሱ እንመለሳለን። በቀደሙት ጥቅሶች “መልክ” ተብሎ የተተረጎመው ይኸው የዕብራይስጥ “mareh” ቃል ነው። ይህ ቃል በአሥራ ስድስተኛው ቁጥር ደግሞ “ራእይ” ተብሎ ተተርጉሟል። በአሥራ ስድስተኛው ቁጥር፣ የክርስቶስ ራእይ ዳንኤልን አሳዝኖታል።

እነሆም፣ እንደ ሰው ልጆች አምሳል ያለ አንዱ ከንፈሮቹን ነካ፤ ከዚያም አፊን ከፍቼ ተናገርሁ፣ በፊቱም ለቆመው እንዲህ አልሁት፤ ጌታዬ ሆይ፣ በራእይ ምክንያት ሕመሜ በላዬ ተመልሷል፣ ኃይልም አልቀረልኝም። ዳንኤል 10፡16።

“ሕመማት” ተብሎ የተተረጎመው የዕብራይስጥ ቃል “ማጠፊያ” ማለት ነው፤ እናም ዳንኤል በቁጥሩ ውስጥ ያየው የክርስቶስ መገለጥ “ራእይ” በማጠፊያ ላይ ዞረ። “ማጠፊያ” በትንቢት ውስጥ የመቀየሪያ ነጥብን ይወክላል።

ከያለፈው ታሪክ ሊማሩ የሚገቡ ትምህርቶች አሉ፤ እነዚህም ሁሉም እንዲረዱ ትኩረት እንዲሰጣቸው ተጠርቷል፤ ምክንያቱም እግዚአብሔር አሁንም እንደ ሁልጊዜው በዚያው መስመር እየሠራ ነውና። እጁ በሥራው ውስጥና በአሕዛብ መካከል አሁንም ይታያል፤ ይህም ወንጌል በኤደን ለአዳም ከተሰበከ ጀምሮ ሁልጊዜ እንደነበረው በትክክል እንዲሁ ነው።

“በአሕዛብና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ መለወጫ ነጥቦች የሆኑ ዘመናት አሉ። በእግዚአብሔር አምላካዊ ሥርዓት፣ እነዚህ የተለያዩ ችግኝ ጊዜያት በሚደርሱበት ጊዜ፣ ለዚያ ዘመን የሚሆን ብርሃን ይሰጣል። ይህ ብርሃን ከተቀበለ፣ መንፈሳዊ እድገት ይከተላል፤ ከተከለከለ ግን፣ መንፈሳዊ መውረድና መርከብ ስብራት ይከተላሉ። ጌታ በቃሉ ውስጥ ወንጌል እንዴት በቀድሞ እንደ ተገፋ ሥራውን

እንዳከናወነ፣ እና በፊትም እንዴት እንደሚሆን፣ እስከ መዝጊያው ግጭት ድረስ፣ በዚያም ሰይጣናዊ ወኪሎች የመጨረሻቸውን አስደናቂ እንቅስቃሴ በሚያደርጉበት ጊዜ፣ ግልጽ አድርጎ ከፍቶታል።” Bible Echo, August 26, 1895.

ቁጥር አሥራ ስድስት ቤልጣሻጽር የሚወክለው ታሪክ ውስጥ የመቀየሪያ ነጥብን ያመለክታል። ለሪፐብሊካን ቀንድ (ለሕዝብ) እና ለፕሮቴስታንት ቀንድ (ለቤተ ክርስቲያን) ሁለቱም የመቀየሪያ ነጥብ ነው። ቀውስን ያመለክታል። እንዲሁም ለዚያ ታሪክ ልዩ ብርሃን የሚሰጥበትን ነጥብ ያመለክታል። ለዳንኤል የመቀየሪያው ነጥብ የተከሰተው ዳንኤል “በተነካ” ጊዜ፣ ከሦስት ጊዜ ሁለተኛው ጊዜ ሲሆን ነው። ዳንኤል ሦስት ጊዜ ይነካ ነበር፤ ሁለተኛውም ጊዜ በተነካ ጊዜ ለዳንኤል የመቀየሪያ ነጥብ ነበር፤ ያም የመቀየሪያ ነጥብ ዳንኤል “mareh” ራዕይን ካየባቸው ከሦስት ጊዜያት ሁለተኛው ነበር።

እነሆም፣ እንደ ሰው ልጆች ምሳሌ ያለ አንድ ሰው ከንፈሮቹን ነካኝ፤ ከዚያም አፊን ከፍቼ ተናገርሁ፣ በፊቱም ለቆመው እንዲህ አልሁት፤ ጌታዬ ሆይ፣ በራዕይ ምክንያት ሕመሜ በእኔ ላይ ተመልሶአል፣ ኃይልም አልቀረልኝም። ዳንኤል 10፡16።

ስለ ሦስቱ ንክኪዎች በቅርቡ እንመለከታለን። ዳንኤል “mareh” የሚለውን ቃል ከአራት ጊዜ የተጠቀመባቸው መካከል የመጀመሪያው ጊዜ፣ ራዕይን እንደ ተረዳ የሰጠው ምስክርነት ነበር፤ የመጨረሻዎቹ ሦስት ግን በእውነት መልኩን ባየ ጊዜ ያጋጠመውን ልምምድ ይገልጻሉ። መልኩን የሚመለከተውን ራዕይ ለሦስተኛ ጊዜ የሚጠቅሰው በአሥራ ስምንተኛው ቁጥር ነው፤ በዚያም ለሦስተኛ ጊዜ ተነካ።

ከዚያም እንደ ሰው ምሳሌ ያለ አንድ ዳግመኛ መጥቶ ነካኝ፣ እርሱም አበረታኝ። ዳንኤል 10፡18።

በሁለተኛው ንክኪ ጊዜ፣ በአሥራ ስድስተኛው ቁጥር፣ ይህም ለ“ማራህ” ራዕይ ሁለተኛው ማጣቀሻ ሲሆን፣ ኃይሉ ያልቃል፤ ነገር ግን በሦስተኛው ንክኪ ኃይሉ ይመለስለታል። በአሥረኛው፣ በአሥራ ስድስተኛው እና በአሥራ ስምንተኛው ቁጥሮች ዳንኤል ይነካል። በስድስተኛው ቁጥር ዳንኤል የክርስቶስን መልክ ከዚያም የገብርኤልን ያያል፤ በአሥረኛውም ቁጥር ገብርኤል ዳንኤልን ለመጀመሪያ ጊዜ ይነካዋል።

ከዚያም ዓይኖቹን አነሣሁ፣ ተመለከትሁም፤ እነሆም፣ በበፍታ የተለበሰ አንድ ሰው ነበረ፣ ወገቡም በአፋዝ በመጣ በንጹሕ ወርቅ ታጥቆ ነበር። ሰውነቱም እንደ ቤሪል ነበረ፣ ፊቱም እንደ መብረቅ መልክ ነበረ፣ ዓይኖቹም እንደ እሳት መብራቶች፣ ክንዶቹም እግሮቹም በቀለም እንደ ተጠረጠረ ናስ ነበሩ፣ የቃሉም ድምፅ እንደ ሕዝብ ብዛት ድምፅ ነበረ። ራዕይንም እኔ ዳንኤል ብቻዬን አየሁ፤ ከእኔ ጋር የነበሩት ሰዎች ግን ራዕይን አላዩም፤ ነገር ግን ታላቅ መንቀጥቀጥ ወደቀባቸው፣ ስለዚህም ራሳቸውን ለመሸገግ ሸሹ። ስለዚህ እኔ ብቻዬን ቀረሁ፣ ይህንም ታላቅ ራዕይ አየሁ፤ በእኔም ውስጥ ኃይል አልቀረም፤ ውበቱ በእኔ ውስጥ ወደ ጥፋት ተለወጠ፣ ኃይልም አልቀረብኝም።

ነገር ግን የቃሉን ድምፅ ሰማሁ፤ የቃሉንም ድምፅ በሰማሁ ጊዜ ፊቱን ወደ ምድር አዘንብዬ በጥልቅ እንቅልፍ ውስጥ ነበርሁ። እነሆም፣ እጅ ዳሰሰኝ፤ በጉልበቴና በእጄ መዳፎች ላይም አቆመኝ። እርሱም እንዲህ አለኝ፡- እጅግ የተወደድክ ሰው ሆይ፣ ዳንኤል፣ የምነግርህን ቃል አስተውል፣ ቀጥ ብለህም ቁም፤ አሁን ወደ አንተ ተልኬአለሁና። ይህንንም ቃል በተናገረኝ ጊዜ እየተንቀጠቀጥሁ ቆምሁ። እርሱም እንዲህ አለኝ፡- ዳንኤል ሆይ፣ አትፍራ፤ ልብህን ለማስተዋልና በአምላክህ ፊት ራስህን ለማዋረድ ከወሰንህበት ከመጀመሪያው ቀን ጀምሮ ቃልህ ተሰምቶአል፣ እኔም ስለ ቃልህ መጥቻለሁ። ነገር ግን የፋርስ መንግሥት አለቃ ሆኖ አንድ ቀን ተቃወመኝ፤ እነሆም፣ ሚካኤል፣ ከዋናዎቹ አለቆች አንዱ ሊረዳኝ መጣ፤ እኔም በዚያ ከፋርስ ነገሥታት ጋር ቀረሁ። አሁንም በኋለኛው ዘመን በሕዝብህ ላይ የሚደርሰውን እንድታስተውል መጥቻለሁ፤ ራዕይ ገና ለብዙ ቀኖች ነውና። ዳንኤል 10፡5-14።

ከዚያም በአሥራ ስድስተኛው ቁጥር፣ ዳንኤል የክርስቶስን ራዕይ በሚያደቡት ጊዜ፣ ለሁለተኛ ጊዜ ተዳሰሰ።

እርሱም እንዲህ ያሉ ቃላት በነገረኝ ጊዜ፣ ፊቴን ወደ ምድር አዘንብዬ ዝም አልሁ። እነሆም፣ ከሰው ልጆች ምሳሌ የሚመስል አንድ ሰው ከንፈሮቹን ዳሰሰ፤ ከዚያም አፊን ከፍቼ ተናገርሁ፣ በፊቴም ለቆመው እንዲህ አልሁት፡- ጌታዬ ሆይ፣ በራእዩ ምክንያት ሕመሜ በላዬ ተመልሶብኛል፣ ኃይልም አልቀረልኝም። የዚህ ጌታዬ ባሪያ ከዚህ ጌታዬ ጋር እንዴት ሊናገር ይችላል? ለእኔስ፣ ወዲያውኑ ኃይል አልቀረብኝም፣ እስትንፋስም በውስጤ አልቀረም። ዳንኤል 10፡15-17።

ከዚያም ዳንኤል ለሦስተኛ ጊዜ ይነካል፤ ይህም በክርስቶስ ሳይሆን በገብርኤል መገለጥ ጊዜ ነው።

ከዚያም እንደ ሰው መልክ ያለ አንዱ ደግሞ መጥቶ ነካኝ፣ አበረታኝም፤ እንዲህም አለ፡- እጅግ የተወደድህ ሰው ሆይ፣ አትፍራ፤ ሰላም ለአንተ ይሁን፤ ጽና፣ አዎን፣ ጽና። በተናገረኝም ጊዜ በረታሁ፣ እንዲህም አልሁ፡- ጌታዬ ይናገር፤ አንተ አበረታኸኝና። እርሱም እንዲህ አለ፡- ወደ አንተ ስለ ምን እንደ መጣሁ ታውቃለህን? አሁንም ከፋርስ አለቃ ጋር ለመዋጋት እመለሳለሁ፤ እኔም ስወጣ፣ እነሆ፣ የግሪክ አለቃ ይመጣል። ነገር ግን በእውነት መጽሐፍ የተመዘገበውን አሳይሃለሁ፤ በእነዚህም ነገሮች ከእኔ ጋር የሚቆም ከአለቃችሁ ሚካኤል በቀር ማንም የለም። ዳንኤል 10፡18-21።

ዳንኤል ሦስት ጊዜ ተነካ፤ በመጀመሪያውና በሦስተኛው ጊዜ የነካው መልአኩ ገብርኤል ነበር። በሁለተኛው ጊዜ ግን የነካው ክርስቶስ ነበር። ዳንኤል ያውኑን የዕብራይስጥ ቃል አራት ጊዜ ተጠቅሟል፤ ነገር ግን ከእነዚያ አራቱ መጀመሪያው ጊዜ፣ በመጀመሪያው ቁጥር፣ “ራእዩን” እንደ ተረዳ ሲገልጽ ነበር። እውነትን መረዳት አስፈላጊ ነው፤ ነገር ግን እርሱ በቀሪዎቹ ሦስት ጊዜያት እንዳደረገው እውነቱን ከመለማመድ ጋር አንድ አይደለም።

የዳንኤል የሐዘን ቀኖች በተፈጸሙ ጊዜ፣ የሐዘኑ ቀኖች ሳይፈጸሙ በፊት አስተውሎት ያገኘውን ራእይ በተሞክሮ ተቀበለ። ይህ ተሞክሮ በሦስት እርምጃዎች የተገነባ ሲሆን፣ በሦስት መንካቶች የተወከለ ነው። የመጀመሪያውና የመጨረሻው መንካት በገብርኤል ተፈጽመዋል፤ መካከለኛው መንካት ግን በክርስቶስ ነበር። የመጀመሪያውና የመጨረሻው መንካቶች የዕብራይስጥ ፊደላት አልፋቤት የመጀመሪያውና የመጨረሻው ፊደላት ነበሩ። በዚያ ሁለተኛ እርምጃ፣ ዳንኤል ከጌታው ጋር በተያያዘ ሁኔታ ራሱን ዓመፀኛ ኃጢአተኛ እንደሆነ ያውቃል፤ ስለዚህም መካከለኛው መንካት በዕብራይስጥ ፊደላት አልፋቤት አሥራ ሦስተኛው ፊደል እንደሚወክለው ዓመፀን ይወክላል።

“ነገር ግን ጴጥሮስ አሁን ስለ ጀልባዎች ወይም ስለ ጫነት ምንም አላሰበም። ይህ ተአምር እርሱ ከቶ ካየው ሁሉ በላይ ለእርሱ የመለኮታዊ ኃይል መገለጥ ነበር። በኢየሱስም ውስጥ ተፈጥሮን ሁሉ በቁጥጥሩ ሥር ያያዘ አንዱን አየ። የመለኮት መገኘት የራሱን ቅድስና ማጣት ገለጠለት። ለጌታው ያለው ፍቅር፣ በራሱ አለማመን ምክንያት ያለው እፍረት፣ ለክርስቶስ ትሕትና ያለው ምስጋና፣ ከሁሉ በላይም ወሰን የሌለው ንጽሕና ባለበት ፊት የራሱን ርኩሶት የተሰማው ስሜት እርሱን ሙሉ በሙሉ አሸነፈው። ዳደሾቹ የመረቡን ውስጥ ያለ ነገር ሲያስተካክሉ ጴጥሮስ በአዳኙ እግር ላይ ወደቀና፣ ‘ከእኔ ራቅ፤ እኔ ኃጢአተኛ ሰው ነኝና፣ ጌታ ሆይ’ ብሎ ጮኸ።”

“የእግዚአብሔር መልአክ ፊት ለፊት እንደ ሞተ ሰው እንዲወድቅ ነቢዩ ዳንኤልን ያደረገው ያው መለኮታዊ ቅድስና መገኘት ነበረ። እርሱም፣ ‘ውበቴ በውስጤ ወደ ጥፋት ተለወጠ፣ ኃይልም አልቀረልኝም’ አለ። እንዲሁም ኢሳይያስ የጌታን ክብር ባየ ጊዜ፣ ‘ወዮልኝ! ጠፍቻለሁና፤ ከንፈሮቼ የረከሱ ሰው ነኝና፣ ደግሞም በከንፈሮቻቸው በረከሱ ሕዝብ መካከል እኖራለሁና፤ ዓይኖቼ ንጉሡን፣ የሠራዊትን ጌታ አይተዋልና’ ብሎ ጮኸ። ዳንኤል 10፡8፤ ኢሳይያስ 6፡5። ሰብአዊነት በድካሙና በኃጢአቱ ከመለኮት ፍጹምነት ጋር በንጽጽር ቀረበ፣ እርሱም ፈጽሞ ጎዶሎና ያልተቀደሰ መሆኑን ተሰማው። የእግዚአብሔርን ታላቅነትና ግርማ እንዲያዩ ለተፈቀደላቸው ሁሉ እንዲሁ ሆኖአል።”

ዴጥሮስ እንዲህ ብሎ ጮኸ፡- “ከእኔ ዘንድ ራቅ፤ እኔ ኃጢአተኛ ሰው ነኝና፤” ሆኖም ከእርሱ መለየት እንደማይችል እየተሰማው የኢየሱስን እግሮች አጥብቆ ይዞ ነበር። አዳኙም እንዲህ ብሎ መለሰ፡- “አትፍራ፤ ከዚህ ወዲህ ሰዎችን ታጠምዳለህ።” ኢሳይያስ የእግዚአብሔርን ቅድስና እና የራሱን አለመገባት ካየ በኋላ መለኮታዊው መልእክት አደራ ተሰጠው። ዴጥሮስም ራስን ወደ መካድና በመለኮታዊ ኃይል ላይ ወደ መደገፍ ከተመራ በኋላ ለክርስቶስ ሥራው ጥሪውን ተቀበለ።” The Desire of Ages, 246.

የ“mareh” ራእይ የክርስቶስ መገለጥ ራእይ ነው፤ ነገር ግን መልአኩ ገብርኤል ዳንኤል ቃሉን በተጠቀመበት ሁለተኛና አራተኛ ጊዜ ይወከላል። የመጀመሪያው ጊዜ ቤልጣሻጸር ራእዩን እንደ ተረዳ የሚገልጽ መግለጫ ነበር፤ ነገር ግን የመጨረሻዎቹ ሦስቱ ዳንኤል ራእዩን ሲለማመድ ያመለክታሉ። ዳንኤል ራእዩን በሚለማመድባቸው እነዚያ ሦስት ጊዜያት፣ ደግሞ ይነካል።

ከተከበረው ክርስቶስ መገለጥ አምሳል ካየ በኋላ ገብርኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ዳሰሰው፤ ይህም ተሞክሮ “ፊቴን ወደ ምድር አዘንብዬ በፊቴ ላይ በከባድ እንቅልፍ” አስቀረው። ራእዩ መለየትን አመጣ፤ ከእርሱ ጋር የነበሩት “ራእዩን አላዩምና፤ ነገር ግን ታላቅ መንቀጥቀጥ በላያቸው ወደቀ፣ ስለዚህም ተሸሽገው ለመሸሸግ ሸሹ።” በመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ ውስጥ ኤርምያስ “በእግዚአብሔር እጅ ምክንያት ብቻዬን ተቀመጥሁ፤” በቤልጣሻጸርም “ኃይል አልቀረብኝም፤” “ምክንያቱም” “ውበቴ በውስጤ ወደ ጥፋት ተለወጠች።” እርሱም “ኃይል አልያዝሁም።”

ገብርኤል ለመጀመሪያ ጊዜ ከነካው በኋላ ዳንኤልን በጉልበቶቹና በእጆቹ መዳፎች ላይ አቆመው። ከዚያም የተናገረውን ቃል እንዲያስተውልና እንዲነሣ አዘዘው፤ እርሱም ሲንቀጠቀጥ ቢሆንም አደረገው። ከዚያ በኋላ ገብርኤል፣ በዳንኤል የሐዘን ሃያ አንድ ቀናት ውስጥ የተከሰተውን ነገር በዝርዝር ገለጠለት። ከፋርስ ነገሥታት ጋር ሃያ አንድ ቀን ከታገለ በኋላ፣ ሚካኤል በጦርነቱ ለመሳተፍ ከሰማይ እንደ ወረደ፣ ከዚያም ገብርኤል የዳንኤልን ጸሎት ለመመለስና “በኋለኛው ዘመን በሕዝብህ ላይ የሚደርሰውን” ለዳንኤል ለማስረዳት እንደ መጣ ገለጠ። ሚካኤል ከሰማይ በወረደ ጊዜ ገብርኤል የመጨረሻዎቹን ዘመናት ለዳንኤል ለማስረዳት ተልኮ ነበር።

ጀብርኤል የሰጠው ማብራሪያ ለዳንኤል የተሰጠው በሃያ አንዱ የሐዘን ቀናት መጨረሻ ላይ ነበር፤ ይህም በራእይ ምዕራፍ አሥራ አንድ መስመር በላይ መስመር በሚተገበረው አተገባበር ውስጥ፣ በሕዝቅኤል ምዕራፍ ሠላሳ ሰባት ውስጥ ሁለት ጊዜ ለደረቁት አጥንቶች ትንቢት እንዲናገር ትእዛዝ የሚሰጠውን፣ ሁለቱን ነቢያት ከመቃብራቸው ለማስነሣት የሚደረገውን ይወክላል። ይህም ሚካኤል ከሰማይ ወርዶ የሙሴን ሥጋ ባስነሣ ጊዜ፣ በይሁዳ መጽሐፍ ውስጥ ከሰይጣን ጋር መገናኘትን በሚከለክልበት ጊዜ ይከሰታል። ዳንኤልም ጀብርኤል ስለ ሐዘን ቀናቱ አጠቃላይ እይታውን ከሰጠው በኋላ አሁንም ሁለት ጊዜ ተጨማሪ ሊነካ ነው።

ገብርኤል ከጨረሰ በኋላ፣ ዳንኤል “ፊቴን ወደ ምድር አዘነበለ፣ ድምም ሆነ፤” ከዚያም ክርስቶስ ራሱ የዳንኤልን “ከንፈሮች ነካ፤” ከዚያም ዳንኤል “አፍን ከፍቶ ተናገረ፣ በፊቴም ለቆመው እንዲህ አለው፤ ጌታዬ ሆይ፣ በራእዩ ምክንያት ሐዘኔ በእኔ ላይ ተመልሶአል፣ ኃይልም አልቀረልኝም። የዚህ ጌታዬ ባሪያ ከዚህ ጌታዬ ጋር እንዴት ሊናገር ይችላል? እኔን ግን፣ ወዲያውኑ ኃይል አልቀረብኝም፣ እስትንፋስም በእኔ ውስጥ አልቀረም።”

ክርስቶስን ማየትና ከእርሱ ጋር መናገር ያጋጠመው ልምድ ዳንኤልን እስከ አፈር ድረስ አዋረደው። እርሱም እንደ ኢሳይያስ ከመሠዊያው የተወሰደ ፍም ከንፈሮቹን እንደነካው ሁሉ፣ ክርስቶስ ከንፈሮቹን ባይነካ ኖሮ ዝም ብሎ በቀረ ነበር።

በሚቀጥለው ጽሑፍ ይህን ጥናት እንቀጥላለን።

“ኢሳይያስ ይህን የጌታውን ክብርና ግርማ ራጅይ በተመለከተ ጊዜ፣ በእግዚአብሔር ንጽሕናና ቅድስና ስሜት እጅግ ተሸነፈ። በፈጣሪው ወደር የሌለው ፍጹምነት እና ከራሱ ጋር ለረጅም ዘመን ከእስራኤልና ከይሁዳ ምርጥ ሕዝብ መካከል ተቆጥረው የነበሩት ሰዎች ኃጢአተኛ አካሄድ መካከል ያለው ልዩነት ምንኛ የተሳለ ነበር! ‘ወዮልኝ!’ ብሎ ጮኸ፤ ‘ጠፍቻለሁና፤ ርኩስ ከንፈር ያለኝ ሰው ነኝና፤ እኔም ርኩስ ከንፈር ባለቸው ሕዝብ መካከል እኖራለሁ፤ ዓይኖቼም ንጉሡን፣ የሠራዊትን ጌታ አይተዋልና።’ ቁጥር 5። በውስጠኛው መቅደስ ውስጥ ባለው የመለኮት ህልውና ሙሉ ብርሃን ውስጥ እንደቆመ ሆኖ፣ በራሱ ጉድለትና አቅም ማነስ ብቻ ቢቀር፣ የተጠራበትን ተልእኮ ለመፈጸም ፈጽሞ እንደማይችል አስተዋለ። ነገር ግን ከጭንቀቱ ያሳርፈውና ለታላቅ ተልእኮው ያዘጋጀው ዘንድ አንድ ሱራፊል ተላከ። ከመሠዊያው የተወሰደ የእሳት ፍም በከንፈሮቹ ላይ ተደረገ፤ እንዲሁም ተባለው፡- ‘እነሆ፣ ይህ ከንፈሮችህን ነክቶአል፤ በደልህም ተወግዶአል፣ ኃጢአትህም ነጽቶአል።’ ከዚያም የእግዚአብሔር ድምፅ፣ ‘ማንን እልክ? ስለ እኛስ ማን ይሄዳል?’ ሲል ተሰማ፤ ኢሳይያስም፣ ‘እነሆ እኔ ነኝ፤ ላከኝ’ ብሎ መለሰ። ቁጥሮች 7, 8።

“ሰማያዊው ጎብኚ በጥበቃ ላይ ለነበረው መልእክተኛ፣ ‘ሂድ፤ ለዚህ ሕዝብም እንዲህ በላቸው፡- በመስማት ስሙ፣ ነገር ግን አታስተውሉም፤ በማየትም ተመልከቱ፣ ነገር ግን አታስተውሉም። የዚህን ሕዝብ ልብ ደንድን፣ ጆሮዎቻቸውንም አድክም፣ ዓይኖቻቸውንም ጨፍን፤ በዓይኖቻቸው እንዳያዩ፣ በጆሮዎቻቸውም እንዳይሰሙ፣ በልባቸውም እንዳያስተውሉ፣ ተመልሰውም እንዳይፈወሱ።” ቁጥሮች 9, 10።

“የነቢዩ ኃላፊነት ግልጽ ነበር፤ በነገሡት ክፋቶች ላይ በተቃውሞ ድምፁን ማንሳት ነበረበት። ነገር ግን ያለ አንዳች የተስፋ ማረጋገጫ ይህን ሥራ ለመውሰድ ፈራ። ‘ጌታ ሆይ፣ እስከ መቼ?’ ሲል ጠየቀ። ቁጥር 11። ከተመረጡት ሕዝብህ መካከል አንዳቸውም እውነቱን አስተውለው ንስሐ ገብተው እንዲፈወሱ ፈጽሞ አይሆንምን?”

“ነፍሱ ስለ ተሳሳተቸው ይሁዳ የተሸከመችው ሸክም በከንቱ የሚሸከም አልነበረም። ተልእኮውም ፈጽሞ ፍሬ አልባ የሚሆን አልነበረም። ነገር ግን ለብዙ ትውልዶች ሲበዙ የኖሩት ክፋቶች በእርሱ ዘመን ሊወገዱ አይችሉም ነበር። በሕይወቱ ዘመን ሁሉ ታጋሽና ደፋር አስተማሪ—የፍርድ እንዲሁም የተስፋ ነቢይ—መሆን ይገባው ነበር። መለኮታዊው ዓላማ በመጨረሻ ሲፈጸም፣ የጥረቱም ሙሉ ፍሬ፣ እንዲሁም የእግዚአብሔር ታማኝ መልእክተኞች ሁሉ ድካም ፍሬ፣ ይገለጥ ነበር። አንድ ቅሬታ ይድን ነበር። ይህም እንዲሆን፣ የማስጠንቀቂያና የልመና መልእክቶች ለዓመፀኛው ሕዝብ ሊነገሩ እንደሚገባ፣ ጌታ እንዲህ ብሎ አወጀ፤ ‘ከተሞች ያለ ነዋሪ እስኪፈርሱ፣ ቤቶችም ያለ ሰው እስኪሆኑ፣ ምድሪቱም ፈጽሞ እስክትፈርስ፣ እግዚአብሔርም ሰዎችን እስኪያርቅ፣ በምድርም መካከል ታላቅ መተው እስኪሆን ድረስ።’ ቁጥር 11, 12።”

“በንስሐ ያልገቡትን የሚያጋጥሙ ከባድ ፍርዶች—ጦርነት፣ ስደት፣ ጭቆና፣ በአሕዛብ መካከል ኃይልና ክብር መጥፋት፣—እነዚህ ሁሉ የሚመጡት በእነርሱ ውስጥ የተቆጣጠሩ እግዚአብሔርን እጅ ሊያውቁ የሚችሉ ሰዎች ወደ ንስሐ እንዲመሩ ነበር። የሰሜኑ መንግሥት አሥሩ ነገዶች በቅርቡ በአሕዛብ መካከል ሊበተኑ እና ከተሞቻቸው ባድማ ሊቀሩ ነበር፤ የጠላት አሕዛብ አጥፊ ሠራዊት መሬታቸውን ደጋግሞ ሊያጥለቀልቅ ነበር፤ እንዲሁም በመጨረሻ ኢየሩሳሌም ልትወድቅ ነበር፤ ይሁዳም በምርኮ ሊወሰድ ነበር፤ ነገር ግን የተስፋይቱ ምድር ለዘላለም ፈጽሞ ተተውታ አትቀርም ነበር። ለኢሳይያስ የተሰጠው የሰማያዊው ጎብኚ ማረጋገጫ ይህ ነበር፡- ‘በእርስዎም አንድ ዐሥረኛ ይቀራል፣ እርስዎም ትመለሳላች፣ እንደ ተል ዛፍና እንደ ኦክ ዛፍ ግን ትበላለች፤ ቅጠላቸው በሚረግፍ ጊዜ ግንዳቸው በውስጣቸው እንደሚቀር፣ እንዲሁ የተቀደሰው ዘር ግንዲ ይሆናል።’ ቁጥር 13።

“ይህ ስለ እግዚአብሔር ዓላማ የመጨረሻ ፍጻሜ የተሰጠ ማረጋገጫ በኢሳይያስ ልብ ውስጥ ድፍረትን አመጣ። ምድራዊ ኃይሎች በይሁዳ ላይ ቢሰለፉ ምን ይሆናል? የጌታ መልእክተኛ ተቃውሞና መከላከል ቢገጥመው ምን ይሆናል? ኢሳይያስ ንጉሡን፣ የሠራዊት ጌታን አይቶ ነበር፤ የሱራፊልም መዝሙር፣

'ምድር ሁሉ በክብር ተሞልታለች' የሚለውን ሰምቶ ነበር፤ ደግሞም የይሖዳ ወደ ከሃዲት ይሁዳ የሚላኩ መልእክቶች በመንፈስ ቅዱስ የሚያሳምን ኃይል እንደሚታጀቡ የተስፋ ቃል ነበረው፤ ስለዚህም ነቢዩ ከፊቱ ለነበረው ሥራ ተበረታታ። ቁጥር 3። በረኸሙና በአድካሚው አገልግሎት ሁሉ የዚህን ራእይ ትዝታ ከእርሱ ጋር ተሸክሞ ሄደ። ስድሳ ዓመት ወይም ከዚያ በላይ በይሁዳ ልጆች ፊት የተስፋ ነቢይ ሆኖ ቆመ፤ ስለ ወደፊቱ የቤተ ክርስቲያን ድል በሚናገረው ትንቢቱም ይበልጥ ደፋር፤ እንዲያውም ይበልጥ ደፋር እየሆነ ሄደ።" ነቢያትና ነገሥታት፣ 307-310።